

23 d'octubre de 2010

A BENET XVI EN OCASIÓ DE LA SEVA VISITA A BARCELONA

Estimat Sant Pare, Benet XVI,

volem donar-vos la benvinguda a la nostra ciutat i diòcesi de Barcelona. Abans de res ens presentem: som els cristians catòlics de la Parròquia de Sant Ildefons de Barcelona que, com molts altres cristians de tot el món, tractem de viure la fe en Jesús de Nazaret i d'il·luminar la nostra vida amb la llum de l'Evangelí.

La vostra arribada i curta estada en aquesta ciutat estarà envoltada de goig interior en el cor de molts creients, de l'entusiasme fugisser que manifesten les masses àvides d'espectacle, i de cerimònies poc o molt protocol·làries protagonitzades per tota mena d'autoritats.

Ens fa la sensació que, malgrat la sapiència dels vostres assessors i malgrat els advertiments de les jerarquies de l'Església de la ciutat, potser no us adonareu del tot d'una rastellera de fenòmens culturals, socials i religiosos que constitueixen la realitat d'aquest país que és Catalunya, del que Barcelona és la capital. Els enumerarem succintament perquè pensem que el líder de l'Església Catòlica els ha de tenir en compte.

Primer: Catalunya és una nació sense estat propi que ara es troba, no gaire còmodament, emmarcada en l'Estat espanyol organitzat en autonomies. Això ho fem constar perquè sabem que certes jerarquies catòliques influents en el Vaticà sovint ignoren, quan no menystenen, la realitat sociopolítica catalana. Volem recordar-vos, Sant Pare, que ara fa 25 anys els bisbes d'aquest país van publicar de forma col·legiada el document *Arrels cristianes de Catalunya*, on expressaven una profunda convicció civil amb aquestes paraules: "Com a bisbes de l'Església de Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la

realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història, i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: Els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats han de ser respectats (...)"

Segon: La identitat nacional de Catalunya se sustenta ens uns quants pilars bàsics, que en diverses èpoques de la història han patit intents d'enderrocament per part de poders aliens. Aquests pilars són: una llengua pròpia, una cultura específica, un dret propi, una història singular, que han estat sempre sostinguts per una consciència i una voluntat de ser col·lectives.

Tercer: La presència cristiana a la terra catalana es remunta als primers segles de l'Església, als del bisbe Fructuós, per exemple, l'any 259. Ja des del temps en què es forja la nació catalana, els capdavanters de l'Església ho són també del país naixent. Seria llarga l'exposició dels fets que van marcar fites en la trajectòria del cristianisme a Catalunya. Tanmateix, ens complau fer memòria dels qui, nascuts en aquesta terra, a través dels segles accediren a la santedat: Sant Raimon de Penyafort, Santa Eulàlia, Sant Pere Claver, Sant Antoni Maria Claret, per esmentar-ne uns quants. Aquesta presència cristiana ha quedat realçada, des de fa més de cent anys, en la basílica que veniu a dedicar, obra de relleu universal de l'arquitecte català Antoni Gaudí.

Quart: Ara, però, ens hem de referir a l'actualitat. A les acaballes de la primera dècada del segle XXI, constatem que el nostre país es troba en una situació marcada per la secularització i per l'abandonament de la perspectiva religiosa de l'existència. En poques dècades hem passat d'un catolicisme emparat i fomentat per un poder polític totalitari, a una societat que ha marginat qualsevol apel·lació a la transcendència. Aquest fenomen, que afecta a molts països del continent europeu, ha obligat els cristians a ressituar-se i a recuperar la força interior per viure la dimensió transcendent en el mateix espai de la realitat quotidiana.

Cinquè: Com a conseqüència de la secularització de la societat i de la laïcització de la vida pública, les comunitats cristianes del nostre país han quedat notablement reduïdes. Potser no poden ser qualificades encara de residuals, però tenen una minvada capacitat d'influència en la marxa de la societat. Se'ls reconeix el valor de la seva fidelitat al missatge evangèlic, però se'ls retreu la poca traça en adaptar-lo a la mentalitat de l'home contemporani.

Sisè: Acabada l'època de la cristiandat generalitzada a casa nostra i, en general a tot Occident, existeix, com vos sabeu, una veritable pluralitat d'opcions en la vivència del cristianisme. Hi ha sectors catòlics que accepten el conservadorisme, l'escàs dinamisme i les abundants contradiccions de la institució eclesial. N'hi ha d'altres, però, que tot considerant-se partícips de la comunitat de creients en Jesús, veuen cada vegada més urgent una reflexió profunda sobre el paper de l'Església en el món actual i sobretot una renovació de les formes de transmissió del missatge cristià en un món canviant i en procés de desenvolupament material i de recerca intel·lectual.

Setè: No són pocs els catòlics que consideren que l'Església institucional arrossega a través de la història un valuós bagatge doctrinal que ha pogut servir als creients d'altres èpoques, però que ja pertany al passat, resulta caduc en els àmbits de la ciència, de la tecnologia i de les mateixes humanitats, i és poc intel·ligible sobretot per la joventut. Els qui ens inquieta el futur del cristianisme pensem que el seu missatge ha de depassar els límits del present, tot jutjant-lo i esforçant-se per transformar-lo. Si no ho fa així, el cristianisme es posa en perill d'esdevenir una religió amb poca vitalitat i amb escassa capacitat per a interpel·lar el món i, en conseqüència, prescindible.

Vuitè: Justament perquè aspirem a un inevitable ajornament de la institució, tenim l'obligació de manifestar-vos amb el respecte màxim i l'alta estimació que mereixeu, quina seria la imatge adient per al successor de l'apòstol Pere: No la d'un cap d'Estat- que és la relíquia d'un cesaropapisme del passat-, sinó la del líder de la comunitat universal dels creients en Crist que dedica totes les seves forces a activar les enormes reserves d'energia espiritual que nien en l'ànima de les persones, per a millorar la condició humana en tota la Terra.

Novè: Els que subscriuen aquesta carta, membres d'aquesta comunitat cristiana de Barcelona, es proposen contribuir a aquest millorament del món fixant-se uns objectius concrets com: incrementar la potència il·limitada de la caritat, recuperar el vigor de l'esperança, elevar el nivell de vida interior, servir fidelitat al que és irrenunciable -l'Evangeli de Jesús-, actuar en perspectiva de comunió i adherir-se a aquelles iniciatives tendents a la humanització i la pacificació del món.

Tenim una enorme confiança en l'Esperit que sempre vetlla per la comunitat dels creients que és l'Església, i desitgem que la nostra veu, que sabem que compta amb el ressò de milions de persones, sigui considerada pel successor de l'Apòstol Pere per a bé del cristianisme d'avui i de demà.

Signat: el Consell Pastoral de la Comunitat Eclesial de Sant Ildefons